

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Ishaja kot priloga „SLOVENCU“ sveder vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, iside „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravništvu „DOMOLJUBA“ Vodnikovs ulice št. 2. — Namanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 19.

V Ljubljani, 3. oktobra 1895.

Letnik VIII.

Kaj je novega po svetu?

Za kar smo se Slovenci toliko časa potegovali, smo dosegli, *celjsko gimnastjo*. Vpisalo se je 110 učencev, večinoma z dobrimi izpričevali; od teh so jih nekaj malega poslali domu, ker posebnega niso obetali. V pripravljalni razred vpisalo se jih je le 6, in zaradi tega so ta razred opustili. To je odgovor na zabavljanje in sumničenje Nemcev, ki trdijo, da je ta zavod nepotreben, da siloma vlačijo otroke v šolo, da se nezakonito postopa pri vpisovanju, in take in enake laži. Kdo je pač bolj gonil otroke v nemško šolo, kakor Nemci sami? Pravijo sicer, da polovica teh učencev ne bo za drugega, nego za pastirje. Da, pač, za pastirje bodo, za pastirje naroda, ne pa, — kakor morebiti Nemci mislijo, — kravje in avinjske. Sicer nam to in le to Nemci privoščijo, njih surovi sinovi naj bi nas potem molzili, kaj ne? Ne boš, naši dijaki so dovolj prebrisane glave in ne tako surovi, kakor Nemci. Saj so zadnjič v Ljubljani nemški visokošolci napadli nekega slovenskega abiturijenta in ga za nič in zopet nič pretepli. Znani so tudi škandali v Celju. To je oliko! — Bog blagoslovi prekorniki naš novi zavod!

Na Dunaju so zmagali kristjani, to je naj-novejša vest iz cesarskega mesta. V III. razredu zmagali so v vseh okrajih in imajo 46 glasov, v II. razredu so dobili 32 glasov, v I. razredu pa 14. Imajo torej dvotretjinsko večino in liberalci jim ne bodo mogli nagajati. Liberalni listi grozno javkajo in tožijo nad to zgubo, a ne pomagajo nič. Liberalizmu je na Dunaju odzvonilo, in kmalu ga pokopljejo. Bo vsaj glavnemu mestu krščanske Avstrije stal na čelu krščanski in ne liberalno-zidovski zupan. Zmage veselje se vsi dobromisleči in od nje pričakujejo najlepših uspehov. So pa tudi kristjani vse žile napeli, da so zmagali. Je pač tako: če sedimo doma, roke križem v naročju, ne bomo pri volitvah prodrli z našimi možmi. Učimo se!

Jesen je pršla v deželo in prinesla nam nove *ministre*, kakor pomlad stare odzvela in drugih dala. Ministerski predsednik je odločen grof Badeni. Posebnega

nam gotovo ne bodo prinesli, vsaj nam Slovencem ne, ker je nam nasprotni Gauč med njimi. Mislimo, da se bodo tudi ti ministri le samo to zimo gredli po ministerskih pisarnah, na pomlad bodo pa šli zopet, odkoder so prišli. Kaka mastna služba se bo tudi še dobila, kakor so jih starim ministrom preskrbeli. Le glejmo, da kmalu kedo izmed bralcev postane minister, potem pa naj na „Domoljuba“ ne pozabi!!

Volitve v deželni zbor vrše se zdaj v Galiciji. Ljudska stranka postavila se je proti plemenitaški, ki zastopa le svoje koristi, ne pa volilcev. Zato pa plemiči kar besne in nepokorne jim volilce dajo uklepati kakor hudodelnike, ker njih pregreha obstaja v tem, da volijo narodne može. Surova sila gospodari pri volitvah. Na Tirolskem bodo se vršile volitve prve dni novembra meseca.

Italijanski politiki se repenčijo in hudujejo, ker dne 20. septembra nobena država razun angleške ni razobesila zastav na poslopih svojih poslancev v Rimu. Posebno proti Avstriji rujejo Lahi, ne toliko proti drugim. Potem se jezé, ker se niso tržaski iredentovci spravili Trsta njim v roke in pa južnih Tirol. V Trstu so morali ta večer zapreti več oseb, ker so napadale s surovimi besedami Avstrijo in papeža; vse premalo so jih zato kaznovali, kajti Lahom se večinoma od gospodujoče laške stranke spregleda, drugim pa ne. Lepa pravica! Tudi mestni odborniki menili so nekaj rogoviliti, pa jim je od zgorej došla prepoved; zato so pa sila jezni. Pravijo, da bo mestni zbor v Trstu kmalu razpuščen.

Da je mej *Rusijo* in *Francosko* vendar-le prijateljska zveza, to se je razvidelo zadnji čas. Ruski general Dragomirov je bil namreč uradno povabljen, da se udeleži francoskih vojaških vaj. Dragomirov se je odzval temu povabilu in bil navzoč pri vojaških vajah francoske armade. Jako pohvalno se je izrekel o izvežbanosti francoskih vojakov, nasproti pa je tožil, da ruska vojska ni posebno dobro izvežbana. — V Moskvi bodo meseca maja prihodnjega leta kronali ruskega cara. Že se delajo priprave za ta slovesni dan. Mesto bode po-

vodom tega dne ustanovilo zavetišče za 200 vsled starosti onemoglih oseb; stroški za ustanovitev tega zavoda znašajo 200.000 rubljev (1 rubelj = 1 gld. 62 kr.). Mesto je dovolilo za slavnostne priprave 250.000 rubljev, za razsvetljavo 100.000 rubljev in za pogoščenje vojakov 45.000 rubljev.

Turki so še vedno divji in razdivjani, kakor pred sto leti, ko so napadali našo domovino. V Makedoniji so se zatirani prebivalci vzdignili, kakor smo v svojem času že poročali; ker vidijo turške oblasti, da ne morejo zasačiti ter ugnati ustašev, se sedaj maščujejo nad mirnimi prebivalci. Dvaintrideset bolgarskih odličnjakov so vlekli v Solun ter je mučili na vsakovrstne načine, da bi jim povedali o skrivališčih ustašev. Napadli so tudi že več družih krajev ter požigali hiše in morili mirne prebivalce. Na povelje Visni paše so privedli v Solun še družih trinajst ustašev in jih neusmiljeno do smrti mučili. Kdaj bo pač prislo odrešenje ubogim kristjanom? Države, dobro oborožene, le gledajo to vnebovpijoče početje, a ne ganejo se niti z mazincem, da bi temu konec storile. Ljubezen do bližnjega, kje si?

Japonci in Kitajci se še vedno po malem med seboj ravšajo. Da Japonci še ne mislijo na mir, znači to, da so dovolili velikansko svoto za 30 velikih okovanih bojnih, in za 50 malih ladij. Tudi pešaske čete bodo povisali na 480.000 mož, da bodo tako pripravljeni za boj, ako bi Kitajci ne dali miru.

Kaj je novega po Slovenskem?

Kranjsko. Bivši župnik komenski č. g. Mat. Tavčar se je preselil v Ljubljano ter se nastanil v škofijskem dvorcu pri sv. Petru. — Vodja pravosodnega ministerstva je imenoval pristava pri okrajnem sodišču v Kranju, g. Josipa Stariča, okrajnim sodnikom v Mokronogu in avskultanta g. Franca Milčinskega, pristavom pri okrajnem sodišču v Idriji. — Obolel je preč. g. M. Sajé, župnik v Štangi in se priporoča č. gospodom duhovnikom v molitev. — V ponedeljek 16. septembra se je obhajala v škofjeloški ursulinski cerkvi prelepa slovesnost. Naredile so namreč slovesne obljube sledeče gg. s. Magdalena Koceli iz Škofje Loke, s. Avgustina Polž iz Mengša, s. Romana Legan iz Zuzemberka. Preoblečene so bile in na novo v samostan stopile bl. gospodične: Beatrika baronica Braunecker-Beridez iz Dunaja (s. Serafina) Franciška Šmitek iz Kroke, (s. Mihaela), Barbara Dolar iz Kamnika (s. Aleksija), Franciška Mrak iz Škofje Loke (s. Valentina). Ginljiva cerkvena opravila so izvrševali prevzvišeni knezoškof Jakob ob obilni asistenciji č. gg. duhovnikov. Po končanih cerkvenih opravilih so se povabljeni gostje podali na grad in se po kratki molitvi v krasno prenovljeni grajski kapeli zbrali v velikanski novi dvorani k prijateljskemu obedu. Potem so si ogledali veliki grajski vrt in se proti večeru razšli domu. — Dne 19. septembra kmalu po 8. uri je pripeljal v Mengš častni sprevoz (po g. Doberletu) truplo duhovnika č. g. Miha

Jagodeca, kateri je bil rojen v Loki pri Mengšu, a je umrl kot veroučitelj v Trstu. Ljubil je svoj rojstveni kraj tako, da si je izbral za zadnji počitek domačo zemljo, da počiva mej svojimi sorojaki. Tukajšna duhovščina šla mu je zunaj trga naproti in opravila zanj molitve. Obilo ljudstva je bilo pri pogrebu navzočega in g. nadžupnik je pokojniku v slovo izpregovoril nekaj lepih besed. — Naj v miru počiva! — Na ljubljanski višji gimnaziji je za prihodnje šolsko leto vsprejetih 600 javnih učencev. V I. razredu b oddelku je 59, v III. b 52 in v VII. b 51 učencev. — Na realki je bilo vsprejetih 360 učencev. — Na ljubljansko državno nižjo gimnazijo se je vpisalo letos 338 učencev. — Na c. kr. državni gimnaziji v Kranju je letos 227 učencev. Za I. razred se je oglasilo 115; od teh je vsprejetih 111. V prvem a- in b-razredu jih je 111, v drugem 65 in v tretjem 51. — Deželni šolski svet je s sporazumljenjem z deželnim odborom sklenil, da se razširi trirazredna ljudska šola na Jesenicah v četirirazrednico in da se s prihodnjim šolskim letom ustanovi četrto učno mesto. — Iz Trziča, 24. septembra. Ubil se je 23. m. m. za »Dolžanovim mostom« (Teufelsbrücke) hlapec Mat. Čarman, po domače Gozovec. Ležal je na vozu, ko je peljal po strmem klancu navzdol. Nesreča je hotela, da je ravno nad globokim prepadom zadel voz ob kamen. On skoči z voza, zgubi ravnotežje ter se prekucne več metrov globoko v prepad, kjer spodaj sumi Bistrica. Naliti so ga na pol v vodi. Prepeljali so ga na dom k Jamšku, kjer je drugo jutro ob peti uri umrl. — Ponesrečil se je 10. sept. Podgradom Fr. Staniša. Dajal je apno iz apnenice, ta pa se je znotraj porušila in ga zadusila. — 14. sept. je strehokrovec Miha Zupanc v Ribnem pri Bledu kakih 6 metrov visoko poslopje s slamo kril. Pri tem delu je tako nesrečno padel, da je takoj mrtev obležal. Poznal se mu je samo jeden udarec na glavi. Truplo so prepeljali so v Zasip, kjer je nesrečnež imel domačijo. — Graščak Narbut iz novega Grada v boštanjski fari se je peljal skupno s svojo soprogo in deklo na Mali Šmaren v Radeče. Ker je vožnja pot, ki vodi s hriba na glavno cesto, zelo strma in slaba, se je nad nekim jarkom, ki je čez pot speljan, po nesreči voz prevrnil. Pri tem padcu se je dekla na glavi zelo hudo poškodovala. Po prvi zdravniški pomoči, katero je dobila v Radečah, so jo morali takoj odpeljati v bolnišnico. Gospod in gospa sta odnesla bolj neznatno telesne poškodbe, vendar ju mora zdravnik obiskovati. Hlapec, ki je vozil, ostal je nepoškodovan. Mimogredé bodi tu povedano, da se je na tej poti že več nesreč pripetilo v kljub največji pazljivosti voznikov. — V torek dne 23. m. m. je pogorelo pohištvo Pintarčku v Prevalu pri Sečih. Ker je hiša na samem v gozdu, ni bilo mogoče dobiti nobene pomoči. Dobro, da so obvarovali hišo. Pogorelec je zavarovan. — V kavarno »Evropa« so v soboto dne 14. sept. od 3. do 4. ure zjutraj vlomili tatovi ter marjerju odnesli do 100 gld. gotovine in smodk za 50 gld. — V Druskičevih hiši so skoraj gotovo isti uzmoviči ukradli natakariči Mariji Finžgar več obleke, smodk in nekaj denarja. Nekemu rezervistu, ki je ondi prenočeval,

so vzeli črno obleko. — V četrtek dne 26. m. m. zjutraj ob 4. uri so zapazili stanovniki hiše št. 2 na Krizevniškem trgu ogenj, ki se je nagloma razširjal. Vkljub nagli pomoči od strani mestnih gasilcev in navzočega občinstva niso mogli vdušiti velikega plemena. Šele okoli 6. ure se jim je posrečilo, da so pogasili vsaj deloma na pol vničeno poslopje. Pogorelo je skladišče trgovca Jebačina in strešni del celega poslopja. Do sedaj se ni znano, kako je nastal požar; vendar se splošno trdi, da vsled nepazljivosti. — V soboto 14. m. m. okoli 6. ure zvečer je nastal ogenj na Ilovici v hiši Janeza Manzinija št. 37; hiša je do tal pogorela. Škoda znaša okoli 600 gld., poslopje je bilo zavarovano za 200 gld. Kakor so priče izpovedale, je zažgal šestletni Manzinijev sin, ki je bil v istem času sam doma. Tesar Noll je ob trenutku, ko je že plam švigal iz strehe in je vse poslopje bilo v ognju, z lastno nevarnostjo skočil v hišo ter rešil malega otroka Manzinijevega. Prostovoljno gasilno društvo ljubljansko je prihitelo na kraj ognja ter pomagalo gasiti, kar se je se resiti dalo. — Umoril je z nožem Gregor Butalič, 26 let stari fant iz Tunjic hiš. št. 1. dne 22. m. m. zvečer Tomaža Goloba, $\frac{3}{4}$ zemljaka v Tunjicah hiš. št. 4. Vzrok je bila žena Tomaževa. Zavoljo njenega pohujstljivega življenja se jo bati novih nesreč. — Radesko in sevnisko graščino, katere lastnik je neki obrezanec, namerava kupiti, kakor se čuje, princ Hugo Windischgrätz. — Po štiritedenskem prestanku je začelo dne 12. m. m. blagodejno deževati. Vsi poljski pridelki so bili potrebni dežja, zlasti pa je mnogo koristil ajdi in trti. Pšenice in rži se je malo pridelalo. — Griža napada otroke. Zahtevala je že par žrtev. — Cerkev sv. treh Kraljev na Brunku (561 m) dobila je nov strešni oder. — V Loki pri Zidanem mostu je prodal graščak J. Gunkel svojo graščino s pripadajočim posestvom vred g. pl. Lomerju z Dunaja za kupno ceno 61.000 gld. — Na Hrastniku sta pred kratkim napadla dva suroveža svojega delavskega tovariša iz Podkrajja. Ožokala sta ga najpreje s kolom po obrazu. Revez je za bolečinami nevarno bolan in pripeljali so ga v bolnišnico. Zločinca so potegnili v ječo. Jeden izmed nju, Lud. Skale, je tudi zadnji sejmov dan, dne 2. m. m. v Radečah, kjer je doma, po živinsko divjal in nekemu gostilničarju pretel z nožem, ker ga je le-ta zavoljo dejanskih napadov na nekega gosta zapodil iz svoje gostilne. Zupana in orožnike, ki so prišli na lice mesta, je s svojim bratom vred z različnimi psovkami pital in javno stražo očitno razžalil, za kar čaka oba še odgovor. — Raiffeisenova posojilnica snuje se v Rovtah nad Logatcem. — Na vrhu Triglava je bilo letos 200 turistov. — Pretekle dni jel se je graditi temelj za brv čez Ljubljano pri novi deželni bolnišnici, katera bode služila pešcem. Brv bode do začetka novembra dovršena. — Najdenčka so dobili 18. m. m. otroci ob potu na ljubljanski grad. Dvamesečna deklica je vsled pomanjkanja hrane zelo slabotna. Neusmiljeno mater išče policija. — Nova deželna bolnica bode v kratkem dogotovljena; z deli jako hitro, da prej ko mogoče premestijo bolnike iz barak. — Od Sv. Gregorja se nam poroča, da je tam griža nastala; do sedaj je jeden umrl. — Zadnje dni

avgusta do 13. sept. vladala je na Savi grozna vročina in huda suša, se gozdi so čutili, kar rjaveli so; vsled suše trpela je ajda in otava; otave se je malo nakosilo, nekateri je tudi kosa niso dobili. Po dolini se bodo ljudje to leto že se preživili, a druga je po hribih; ozimne skoraj nič, slame ne, druge krme pičlo, kmet! pa preživi sebe z družino in živino! odkod pa denar za razne stroške? Na Savi je prve dni sept tudi nekoliko ljudij za grižo obolelo in jih se zdaj trdo drži; dozdej za to boleznijo še nobeden ni umrl, ker je bila zdravniška pomoč hitro pri rokah; zasilna šola je vsled griže zaprta do negotovega časa.

Koroško. Nj. ekselencija, prevzvišeni gosp. knezskof ljubljanski dr. Jakob Missia dospel je dne 23. m. m. semkaj, obiskat mil. knezškofa dr. J. Kahna. — Rahel potres čutili so, kakor se poroča dne 22. septembra ob 3. uri 20 m. zjutraj v Pliberku. Tudi prej se je tam precejkrat opazilo rahlo gibanje in zibanje zemlje. — Na župnijo Zg. Dravograd je prezentovan č. g. J. Habernig, župnik v Nem. Plajberci. — Nameščen je gospod Josip Homan kot kapelan v Šmihelu pri Volsbergi. — Vmeščena sta bila dne 17. t. m. č. gosp. Mat. Kandolf na župnijo Lipa nad Saksenburgom, in č. gosp. H. pl. Gallenstein na župnijo Etendorf. — Mil. knezškof je imel v nedeljo 15. septembra kanonično vizitacijo in birmo v Skočidolu. Ob tej priliki je blagoslovil tri nove gotične oltarje, katere je izdelal kipar Oblak. Birmancev je bilo 137. — Umrl je dne 19. septembra t. l. na Malem Strmcu nad Vrbo g. Jozef Lendovsek, gimnazijski profesor iz Beljaka, brat vč. gosp. župnika Mih. Lendovsek-a v Makolah na Štajerskem. Prebridka je njegova izguba zlasti za koroške Slovence. Deloval je neumorno na tihem, nauduševal in vspodbujal druge na delo ter s spretnim svojim peresom zagovarjal stvar narodno, podpiral narodno slovstvo in bil zlasti gimnazijski mladini vzgleden učitelj in vodnik. Vestno je izvrševal svoje dolžnosti v vsakem oziru, ni se sramoval tudi javno kazati se kristijana. Bil je neumoren tajnik Vincencijevi družbi za podpiranje ubogih v Beljaku! Zbog odločnega narodnega mišljenja moral je prestati mnogotero preganjanje in prebiti bridke ure. Do Velike noči t. l. bil se čvrst in zdrav, kmalu pa se ga je lotila huda sušica; okrevaj je sicer nekoliko po prijazni postrežbi blage gospe Weinländerjeve na Malem Strmcu, a bolezen, ki ga je bila že popuščala, se ga je lotila kruto z nova ter ga spravila v prerani grob. Naj v miru počiva! — Te dni se z nova začenja pouk v tukajšnjih solah. Začetek na gimnaziji je bil dne 28. septembra, na ljudskih solah dne 23. septembra. — Predstave v tukajšnjem gledališču so se pričele v soboto 21. septembra. — V soboto dne 14. m. m. se je slovesno otvorila razstava kuretnine in čebel. Načelnik je imel nagovor. Navzoči so bili mil. knezškof, deželni predsednik, deželni glavar in mnogo druge odlične gospode. Razstava je zelo zanimiva. — Minoli mesec avg. prišlo je v Celovec vkup 2966 tujcev (l. 1894: 2448, l. 1893: 2958). Umrlo je v istem mesecu v Celovcu 42 ljudij, (l. 1894: 38, l. 1893:

54.) — Občina Dolčjaves (Toppelsdorf) ob Celovcu se bode odslej imenovala Zihpolje (Maria-Rain). — 16. septembra popoldne je gorelo v Glandorfu ob St. Vidu, kjer je uničenih več hiš. Škoda je velika. — Gospod deželni predsednik Schmidt-Zabierow se je povrnil od večtedenskega odpusta in zopet prevzel vodstvo dež. vlade. O tem, da bi imel iti v zaslužni pokoj, je zopet vse tiho. Pravijo, da njega »boljša polovica« tega še ne pripusti. — Velike vojaške vaje, ki so se vršile v tukajšni okolici, so končane in vojaki so se povrnilo zopet v svoje garnizije. Vse polno jih je bilo po mestu in po vaseh. Tudi brez nezgod ni ostalo. Nek prostovoljec je naglo umrl, ker se je bil v silni vročini napil mrzle vode; neki prostak 7. pešpolka je utonil v v Krki. — Za mnoga letovišča in naprave ob vrbskem jezeru mislijo vpeljati električno razsvetljavo in zato napraviti veliko centralo. — V nedeljo, 8. m. m. so imeli kor. konjerejci dirko na vresu ob Celovcu. Vdeležba je bila precej velika in dirka dobro uspela. — 16. septembra popoldne ob 2. uri so zažgali igrajoči otroci skedenj za cerkvijo oo. dominikancev v Brežah. Močni vzhodni veter je zanesel otrinke čez novotrško predmestje na mestno župnijsko cerkev in na hiše na glavnem trgu. Veter je potem zanesel iskre v sentviško predmestje. Ob 10. uri je bil v ognju ves severni del mesta. Vse tri cerkve, dominikanski kamostan in 56 hiš je vpepeljenih. Požarne brambe iz Celovca, St. Vida Judenburga in okolice so neumorno delovale pri požaru, toda do 10. ure brezuspešno. Izmed prebivalcev ni nihče ponesrečen. Škode je 220.00 gld., presvetli cesar je podaril 4000 gld.

Štajersko. Č. g. Val. Vogrinc, kapelan pri Št. Marjeti poleg Rim. Toplic, je postal farni administrator ravno tam. Umrl je 15. m. m. č. g. Jan. N. Kunej, župnik pri sveti Marjeti, star 60 let. N. v m. p. — Razpisana je ondodna fara do 28. oktobra. — Umrl je v Celju 12. m. m. večletni učitelj na slovenskih šolah, g. Boštjan Kregar. Rajni je bil v vseh slovenskih krogih splošno priljubljen ter je bil večletni član celjske čitalnice. N. v m. p. — 70-letnico je praznoval vč. g. Valentin Par, župnik in duh. svetovalec v Gotovljah. Farani in pevci »Slovenskega kat. delavskega društva« so mu tem povodom priredili lepo podoknico, občinski odbor pa ga je imenoval častnim občanom. — Nova frančiškanska cerkev v Mariboru. Prezbitelj in polovica glavne ladije sta malone že dodelana. Glavna vrata in južna stranska so popolnoma gotova. Zvonika polagoma izgubljata odre. Nad glavnim vhodom je iz bakra vlit in bogato pozlačen napis: »Mati usmiljenja.« Prihodnji mesec bodo došli peteri zvonovi z Dunaja. — Utonil je v Ptuj pri kopanju v Dravi J. J. Ahla, profesor nižjega deželnega gimnazija. — V mariborsko gimnazijo se je vpisalo nad 470 učencev. Slovenska vspešnica prvega gimn. razreda bode stela okoli 70 učencev. — Ko so pred nekaj dnevi orčniki gnali nekega prašičjega tihotapca, napadli so jih lopovi v gozdu pri Podčetrtku ter ujetnika resili. Dva orožnika sta težko ranjena. — Viničarsko šolo namerava ustanoviti vinarski odsek štajerske kmetijske družbe v ljutomerskih

goricah; kajti trtna uš se tudi v teh prvih slovenskih vinogradih močno širi; zato bode treba pečati se z umno vzgojo ameriških trt. — Posta v St. Andraž v Slovenskih goricah imela bode vsak dan zvezo s Ptujem čez Sv. Bolfenk na Visu. — Štajerski deželni odbor bode skrbel od sedaj naprej za nemške Rajfajznove posojilnice na ta način, da bode sprejemal denar od močnejših posojilnic ter ga oddajal slabejšim. Da bi tako skrbel za slov. posojilnice, mu je deveta briga. — Nemški sulverein je na Slatini sezidal krasno šolsko poslopje za nemško šolo. Toda vrli Slatinci niso marali zanjo, šolsko poslopje je že več let prazno stalo, ker ni bilo slovenskega otroka, ki bi ga bili Nemškutarji zvabili v nemško palačo. — V šoli so bile lepe šolske klopi, po katerih so se misli a b e učile. Ker so sedaj že izšolale, romale bodo klopi s Slatine v Vitanje. Naj bi pač Vitanjci posnemali izgled Slatincev, naj ne bi niti jednega svojih otrok izročili nemškemu sulvereinu. — Volilni shod v Brežicah je bil 15. m. m. prav dobro obiskan. Govorili so: Vošnjak, dr. Dečko in Drag. Hribar.

Primorsko. Goriski mestni očetje so do skrajnosti svojeglavni. Deželni šol. svet je po razsodbi upravnega sodišča izdal že dva ukaza, da mora gorisko mesto do 15. septembra ustanoviti šolo, toda mestni zastop se ne zmeni za te ukaze ter je vložil nov ugovor. Dasi so lahonski gonjači odvrčali z raznimi obljubami slovenske otroke v laske šole, vendar se je do srede za slovensko šolo oglasilo 464 otrok. To število jasno dokazuje potrebo slovenske šole v Gorici. Radovedni smo kaj ukrene dež. šolski svet. — Hitro po volitvah začela se je v nekaterih občinah že vinska trgatev. V nekaterih krajih bo tolika kakor v lani, v nekaterih še boljše. Glede dobrote vina pa boljše kakor v lani. V Temnici je gad pičil neko deklico — pa hvala Bogu bo kmalu popolnoma ozdravila. — Na Vojsčici so na zadnji njih shod blagoslovili novo podobo Sv. Vida, katero je naslikal g. Gosar. — V Gorjanskem zelo napredujejo v zidanju nove cerkve. Vso čast tej vasi, katera bo imela najnovejšo in lepo cerkev na Krasu. — V Devinu se je letos vgnjezdila huda griza in legar (typhus). Za legarjem je nevarno obolel tudi znani skladatelj-učitelj Hrabr. Volarič. Tam prebiva zdaj 5 zemljemercev, kateri neprenehoma merijo hribe — doline, brezdne in vodnjake. Zakaj toliko merijo, še niso povedali. Nekateri mislijo, da hočejo Timav napeljati v Trst, drugi ljudje zopet trdijo, da bodo napravili velike tovarne na Timavu. Kaj bodo napravili, znala nam bo bodočnost povedati. Da je povsod letos na Krasu velika suša, ni mi treba Vam naznanjati, ko se Vi letos na Kranjskem o veliki suši tožite. Uboga ajda, repica, zelje i. t. d. pa najbolj pomilovanja vreden je le ubogi kmet. — V Komen pride za kaplana č. g. Filip Abram. — Srečna in zdrava občina je Selo pri Brestovici na Krasu. Povsod se letos pritožujejo, da je mnogo ljudi obbolelo in umrlo, samo v Selu ljudje molčijo in mislijo, kdo bo prvi umrl. Ker 4. oktobra bo 14 mesecev, kar ni v tej občini, katera šteje čez 400 duš, nobenemu mrliču zvonilo. Nenavadno pa resnično.

Cerkev in šola.

Te dni obračal se je ves katoliški svet z žalostnim srcem v Rim k sv. Očetu. 25 let namreč je minulo, kar so framasoni s pomočjo italijanske vlade dobili Rim v svoje roke, odkar so papeža zaprli, da živi kot jetnik v Vatikanu. Zlobni nasprotniki pa niso bili zadovoljni samo s tem, da so papežu vzeli deželo in mesto, ampak videli, da je to sv. Očetu neprijetno, slavili so letos na hrupen način 25-letnico tega roparskega čina. Sv. Oče ne žaluje po zgubljenem posestvu iz lakomnosti in pohlepnosti po blagu, marveč zato, ker se krati njegova osebna prostost in ne more svoje apostolske službe tako izvrševati, kakor bi se zanj spodobilo. Laški narod se tega »narodnega praznika«, kakor ga imenujejo, ni posebno veselil, ker je od tedaj, kar so vladali papeži, mnogo na slabšem. Pomanjkanje, revščina, lakota, zasebni in državni dolgovi, neznosni davki, vse to tlačil ubogo ljudstvo tako, da si skuša z uporom pridobiti človeške pravice. Framasoni pa so toliko nepošteni, da ubogemu ljudstvu nočejo pomagati, dasi so jim prej obetali zlate gradove, ako jim pomaga do vlade, marveč mogočni bogati bogokletneži zaničujejo in pehajo od sebe vboge trpine, katerim prej nikdar dobrotna roka papeževa ni odrekla pomoči v stiskah in nadlogah. Toda prišel bo tudi dan pogube za framasone. Ko se bodo narodu italijanskemu odprle oči in bode sprevidel, kdo je njegov pravi prijatelj, bodo se vzdignili kakor en moč in framasoni bodo odnesli le krvave glave. — Ni mogoče ob kratkem povedati, koliko lažij je n. pr. stari lisjak, lažnjivec in goljuf Krispi, na dan spravil v svojem govoru, pri odkritju spomenika Garibaldijevega, tega največjega sovražnika papeževega. Ker so te slavnosti imele popolnoma brezverski značaj in so jih vodili le framazoni, je sv. Oče prepovedal katoličanom udeležiti se jih ali sploh na kak način k njim pripomoči. Marveč molitev so ta dan priporočali škofje vernim in po vseh škofijah obhajale so se pravne molitve. Tudi sv. Oče sam podal se je 20. septembra proti večeru na grob svetega Petra, iskat v molitvi tolažbe. Iz mnogih dežel, tako tudi iz naše Avstrije došla so sv. Očetu pisma, ki izražajo žalost nad zaslepljenostjo nasprotnikov in sočutje s sv. Očetom. Nasprotniki so nas zasramovali, mi pa smo molili: to je naše orožje. Molimo in delajmo, delajmo in molimo, ako v obojem vstrajamo, bodo enkrat naši in naše vere nasprotniki podlegli. Združena molitev oblake predere!

Poglejmo sedaj naprej se nekoliko doma, kaj se godi pri nas v ljubi Avstriji. Na Ogerskem je zdaj vpejana poroka pred županom; kako velika speča da je to za Mažare, smo že zadnjič povedali. Ljudje, ki še vere in pameti niso vrgli pod klop, hiteli so zdaj s porokami, da bodo prej poročeni, kakor je stopil v veljavo civilni zakon. Po vseh cerkvah, ne samo po katoliških, ampak tudi po protestantskih, vršilo se je te dni dan za dnevom veliko število porok. V neki budimpeštanski katoliški cerkvi se je poročilo 15. m. m. 20 parov. Kaj takega se ni pripetilo že 25 let ne. Poleg tega pa je bilo

oklicanih tam še sto parov, ki so se želeli poročiti pred 1. oktobrom. Tako ljudstvo odgovarja postavodajalcem, da ne mara za civilni zakon.

Danes naj še samo to omenimo, da so izdali ogrski škofje skupen pastirski list, v katerem opominjajo vernike, naj nikar ne zamudé tudi cerkvene poroke. Ravno tako so tudi protestanti na Ogerskem dobili od svojih višjih navodilo, kako se imajo obnašati nasproti zakonski postavi. Ogerski katoliki sami zdaj izprevidijo, da so mnogo zagrešili s tem, da so bili preveč miroljubni. To pa omenjamo zato, ker listi na Ogerskem pripovedujejo, da bomo tudi mi kmalu dobili civilni zakon. Bog nas varuj tega! Sicer je gotovo, da bi marsikdo tudi v naši polovici rad videl, da se to upelje; toda z izvolitvijo katoliških vrlih poslancev zamoremo to preprečiti. Zato volilci pozor! Ne volite liberalcev! Dasi bi ti sami morebiti ne bili za to postavu, ali, kadar bi prišlo do glasovanja, bi gotovo z njim glasovali za oskrunjenje zakramenta sv. zakona. Ta nauk si vzemimo od Ogerske in dobro si ga pomnimo.

Vsem je znano, kako da se slavno vladajoči Leon XIII. trudi, da bi bila ena čeda in en pastir, da bi se vsi od prave cerkve ločeni vrnili v naročje sv. cerkve. In reči moramo, da njegovo prizadevanje ni brezuspešno, kajti Angleži resno mislijo nato, kako bi se povrnili pod vrhovno papeževu oblast, in ne samo katoliki se na vso moč trudijo zato, ampak tudi med Anglikanci samimi vzbudilo je pismo sv. Očeta veliko zanimanje in njih duhovni v obilnem številu prestopajo v sv. cerkev. Razkolni Maroniti so se prisli zahvaliti sv. Očetu za očetovsko pismo, katero jim je pisal, in zatrjevali so mu, da ni več daleč čas, ko bodo Kopti in Maroniti zopet pravi katoliki! — Bolj žalostna poročila pa dohajajo iz Rusije. Tam še vedno preganjajo verne katolike, zapirajo cerkve, nasprotno pa zidajo množico razkolnih cerkv. V Varšavi je čez 300.000 katolikov in le 20.000 razkolnikov, a vendar bode ruska vlada slednjim zidala novo cerkev. Zaukazala je tudi, da morajo vsi bogoslovci napraviti izpit iz ruskega jezika in iz ruske književnosti, drugače jih ona ne potrdi kot duhovnike. Jasno se vidi, da se vlada tu meša v stvari, katere ji niso nič mari. Prosimo Boga prav vneto, da dá tudi Rasom spregledati, kje je resnica in prava vera.

Še nekaj imamo omeniti, kar je deloma veselo, deloma žalostno; kar nas pa tudi uči, kam da človek pride, ako si sam po svoji glavi sv. pismo razlaga. Med protestanti namreč prava živa vera čedalje bolj gine in nekateri njih duhovnov so začeli dvomiti, ali je Kristus res pravi Bog. Gotovo je to žalostno, če človek tako daleč zabrede, a storili so to brezverni profesorji po visokih solah, kjer učé, da je človek le kup mesa, ki zgine kakor pride; da človek nima duše itd. Protestantovski duhovni pa obiskujejo take visoke šole, se nalezijo krivih naukov in jih potem razširjajo med ljudij. Protestanti pa, v katerih je še kaj dobrega zrna, se vračajo nazaj v pravo cerkev. In to nas veseli.

V zadnjem času obhajali so se v Evropi štirje katoliški shodi: na Nemske v Monakovem, na Laškem

v Turinu, na Češkem v Pribramu in na Angleskem v Bristolu. Posebno pomenljiv bil je zadnji, ker po tem shodu vršila se je procesija, kakeršne že par sto let na Angleskem ni bilo, k grobu nekega benediktinca, ki je bil pred kratkim za svetnika proglašen. Bati se je bilo, da ne bi anglikanci, ki niso naše vere, ne delali zgage pri procesiji; a obnašali so se tako mirno in dostojno, da je videti, da je nanje napravila procesija velik utis.

O češkem katoliškem shodu smo že zadnjič poročali. Jako sijajno vršil se je katoliški shod v Monakovem na Bavarskem. Iz cele Nemčije so prišli ljudje vkup, da pokažejo svojo živo katoliško prepričanje nasproti vsem nasprotnikom. In teh ni malo število. Tako n. pr. je samo na Nemškem 43.896 framonov. Da je shod dosegel svoj cilj, pokazalo je navdušenje udeležencev; da pa ne bo ostal brez sadu, to bo pokazala prihodnost. To so čutili tudi nemški liberalni listi, ki so na vso sapo zabavljali čez shod, seveda brez uspeha. Katoliški shodi so neprecenljive vrednosti za združevanje katolikov v skupnem, vztrajnem boju proti nasprotnikom vere in cerkve.

Predno se ozremo v misijone, pogledimo še nekoliko, kako se godi francoskim katolikom. Predobro ne. Samostanom naložila je vlada nove velikanske davke, ki utegnejo samostane uničiti. Zoper to v nebo vpijočo krivico sicer ugovarjajo, pa brez uspeha. To se pač nikjer drugod ne zgodi, da bi se od miloščine morali davke plačevati, kakor samo tu na Francoskem. Samostani pa žive od zgolj miloščine. — Omenili smo zadnjič, da je francoska vlada škofu Monije-u odtegnila plačo, zato ker je Boga bolj slusal ko ljudi. Ta plača je znašala 630 glid. našega denarja. Verni katoliki pa so zložili 21.000 glid. in so jih poslali škofu, da se preživi. Na ta način toraj francoska vlada ne bo nič opravila, ker je poštvovalnost ljudstva silno velika. — Nekaj županov je zopet prepovedalo, da se sv. popotnica ne sme očitno nesti k bolnikom. — Trapisti sezidali so si nov samostan in si napravili do bližnje postaje tudi svojo železnico; seveda bo le tako dolgo to obstalo, dokler bo država hotela, a kaže vendar, kaj zamorejo redovi dobrega storiti tudi glede napredka. sploh pa država katolikom nagaja, kjer le more. Bo že prišel čas, ko se bode tudi njim povračevalo, kar so hudega prizadeli katoliški cerkvi. Bog ne plačuje vsako soboto, ampak več sobot vkup in takrat je hud račun.

Kristjanom v Kini se slabo godi, zopet jih preganjajo zaradi njih verskega prepričanja. Tega so največ krive skrivne družbe, podobne našim framazonskim, katerih ni malo število. Pred vsem pa ste dve družbi nevarni ne samo kristjanom, ampak tudi kitajski državi. Vsi upori zoper posvetno oblast in vsa preganjanja kristjanov so njih delo. Može te družbe se s hudo prisego zavežejo, da ne bodo nikogar izmed svojih izdali, da bodo vedno delali za svoj grozoviti namen i. t. d., molijo tudi hudobnega duha, prav kakor evropejski framazoni. Vendar se vkljub vsemu temu krščanstvo lepo razširja tudi v Kini, ker »kri mučenikov je seme kristjanov« se tudi dandanes. Povsod pa hodijo našim misijonarjem protestantovski v škodo, a njih uspeh je jako majhen, ker nimajo tiste

pošrtvovalnosti v sebi, kakor naši katoliški. Oni le hočejo nakopičiti si denarja, za duše poganov pa jim ni mar. Tudi v Avstraliji se to prav jasno vidi, ker misijonske postaje rasejo od dne do dne. Ne manjka se sicer pri nas mladenčev, ki zapuste dom in starše in gredo z veseljem misijonarit med divjake, a delavcev je vendar premalo, žetev pa velika. Bog daj delavcev v svoj vinograd!

Listek.

Ljubite sovražnike!

Strahovita nesreča se je dogodila na železničnem tiru blizu znanega kupčijskega mesta. Brzovlak je trčil ob tovorni vlak s tako močjo, da se je sam popolnoma razbil, drugi pa skočil s tira. Jok in stok težko ranjenih, in zdihovanje umirajočih se je čulo na nesrečnem kraju.

Precej se je zvedelo po vsem mestu. Mlado in staro je hitelo, da pomore nesrečnikom. Zdravniki so bili v hipu z raznimi pripravami pri ranjenih. Tudi vojaki so hiteli tja, da zadržujejo nekoliko ljudstvo, ali pa tudi, da pomagajo po svojih močeh.

Veliko popotnikov, ki so bili pred kratkim veseli in zdravi v brzovlaku, leže sedaj tu — deloma ranjenih, deloma — popolnoma mrtvih. Tudi pri tovornem vlaku sta zgubila dva uradnika svoje življenje, dva sta se pa težko poškodovala. Ni bilo tako zelo lahko, nesrečne popotnike vleči izpod strth vlakov; sele po večurnem trudu so jih vsaj večino oprostili. Samo jeden voz drugega razreda, v katerem je bil le jeden popotnik, je ostal še nepregledan. Po dolgem trudu ga dobé; bil je oblit s krvjo, strašno rano je imel na glavi; zlomil si je roko in se tudi sicer poškodoval. Zdaj začno prešteti one, ki so se ponesrečili. Štirje železniški uradniki in razven teh štiriintrideset popotnikov je izgubilo življenje; devetinsedemdeset oseb, med temi dva železniška uradnika dobili so težke, nevarne rane, in samo jednajst se jih je le lahko poškodovalo.

Na nosilnicah in vozeh odpravijo mrtvece, — največ jih je bilo tujcev, nekaterih pa zavoljo ran ni bilo moči spoznati. — Ravno tako storé tudi z ranjenci. Najpridnejši pri tem delu je bil trgovec Konrad. Pomagal je tudi, ko so izvlekli izpod razvalin njegovega voza poslednjega nesrečnika. Komaj pa ga pogleda, obledi in in strmi molče nekoliko minut pred se. Potem pa se obrne k zdravniku:

»Ali dovolite, da spravim tega ranjenca v moje stanovanje?«

»Čemu?« prša mestni svetnik, ki je poleg stal. »ali je vaš znanec ali morda celo sorodnik?«

»Znanec, da.« — odgovori Konrad in še bolj obledi.

Nikdo mu ni mogel ugovarjati. Povsod so ga spoštovali, in če so prepustili ranjenca njegovi postrežbi, če je vzel »znanca« k sebi, vedeli so vsi, da si bo na vse moči prizadeval, rešiti nesrečneža. Ranjenca torej

odpravijo v Konradovo stanovanje, on sam pa hiti naprej, da vse potrebno pripravi. Najprvo pové soprogi, kaj se je dogodilo.

»Kdo pa je, ali ga poznaš?« prša žena radovedna.

»Seveda, tudi ti ga boš spoznala; bil je večkrat pri nas, ko smo se imeli trgovino v Dolgih ulicah.«

Druzega se zdaj ni zvedela gospa. Vsa prašanja po imenu ranjenčevem so bila zaman. Da, takrat, ko so bili se v »Dolgih ulicah«, — kdo jih ni takrat vse obiskaval!

Soproga je bila še vsa v teh mislih, ko prinesó počasi in previdno ranjenca v hišo. Zdaj se je moralo pač določiti, kdo je ta človek. Radovedna se pririne k postelji, kamor so položili nesrečnika, ki je bil še vedno v nezavesti. A samo kratek pogled — in skoro se ji dela tema pred očmi. Kar je videla, bilo je pregrozno. — Spoznala ga seveda ni.

Pod vodstvom mlajšega zdravnika umili in obvezali so težko ranjenega. Le malo znamenj življenja je kazal in zdravnik je nasvetoval največji mir. Tako sočuten kakor usmiljeni Samaritan je skrbel Konrad za bolnika in je storil natančno vse, kar je zaukazal zdravnik. Naposled dovrše delo, in bolnik leži na postelji umit in obvezan. Ni se še zavedel. Zdravnik se poslovil in obljubi, da pride drugi dan zopet.

Nekoliko časa ostane Konrad pri postelji, potem pa odide k svoji ženi, prime jo molče za roko in jo pelje k bolniku. »Ali ne poznaš več našega ubozega varovanca?«

Soproga ne odgovori, kakor bi ji od straha ali začudenja zastale besede. »Moj Bog, ali ni to Bojec?« prične naposled, — »tvoj rojak, ki je nas . . .?«

»Gotovo«, pritrdi Konrad, »to je stari oderuh, ki je —«

»Ki je nas onesrečil in nas spravil malone na beraško palico«, prestreže mu žena besedo. »Bog ga je kaznoval.«

»Da, in strašno! Zato ne hudujemo se več.«

»Še zdaj mi ne gre v glavo«, začne spet žena. »Bojec, bolan in v naši postrežbi! Bojec, ki nas je onesrečil z nepošteno pravdo! Kako, da si ga vzel k nam? — Kdo ti je svetoval?«

»Moja vest«, odgovori mož resno. »Bral sem, da naj se povrača slabo z dobrim, in oni, ki leži nezavesten pri nas in nam je storil toliko hudega, potrebuje sedaj naše pomoči. Bog ga je kaznoval, — kdo ve, če ostane pri življenju. Glej, ta mož ostane revež pri vsem bogastvu, če ozdravi, midva pa imava z Božjo pomočjo svoj vsakdanji kruh in sva srečna. Čemu bi se torej ne usmiliła nesrečneža?«

»Gotovo«, odgovori soproga ginjena. »Oprosti, da sem pozabila svojih dolžnostij pri pogledu na našega sovražnika.«

Odslej je tudi ona stregla bolniku z vso ljubeznijo. Ze drugi dan se je zavedel Bojec, pa ni še spoznal, kdo mu streže. In to je bilo dobro, kajti zdravnik je odsve-toval, da se mu kaj omeni o prejšnjih dogodkih, ker bi lahko bolnika razburilo in mu škodovalo.

Bolniku je vedno boljše. Ze peti dan se lahko nekoliko dvigne v postelji. Nekega popoldne je želel požirek vode. Takoj je njegov skrbni postrežnik poleg njega s čašo v roki — a bolnik ga tedaj pazno pogleda; začudenje in groza se mu bereta na obrazu, in ko vzdihne: »O Bog, je-li mogoče?« pade nazaj na posteljo. Spoznal je, kdo je njegov Samaritan.

Mož in žena se prestrašita. Povesta vse zdravniku, ki pride družega dne. In zgodilo se je, kakor je rekel: mrzlica se je obnovila in je postala še hujša. Zdravnik je povedal, da ne bo ranjenec dalje živel, kot štiri dni. Gospa tedaj prša umirajočega, če si želi duhovnika.

»Ni še take sile«, odgovori bolnik, — »poprej se pripeljite notarja, da uravnam z njim nekatere stvari.«

Konrad odide in se čez pol ure vrne z notarjem k ranjenčevi postelji. Ta želi, da ga pusté z notarjem samega.

Ko pride tistega dne na večer Konrad k Bojcu, da vidi, kako mu je, mu ta namigne, naj ostane. Konrad sede poleg njega.

»Spoznal sem Vas«, ga nagovori, »Vi ste ravno tisti, kateremu sem storil pred sedmimi leti toliko krivico. Danes hočem to poravnati. Storili ste mi toliko dobrega, da resnično nisem zaslužil. Zato Vam vse svoje premoženje, kolikor ga imam, zapuščam. Otrok nimam, daljni sorodniki se pa tako moje smrti bolj veselé kakor žalosté.«

Vendar hoče dobri Konrad pregovoriti bolnika, naj se le ozira pri oporoki na sorodnike. Bojec mu pa željo odločno odkloni, čes, da niso v nikaki sili, še manj pa, da bi bili ubožni.

»Niti mislil nisem na kako plačilo«, odvrne posteni Konrad, »kar sem storil, je bila le moja dolžnost. Odpustil sem Vam pa že davno. Toda, gospod Bojec, sedaj je poslednji čas, da Vam pošljem po spovednika, ker pripraviti se morate vendar na poslednjo uro.«

»Da bi se jaz izpovedal, — čemu neki?«

»Da ne bodete pogubljeni, ker . . .«

»Pustite, pustite!« mu seže Bojec naglo v besedo.

»Kaj? Vi hočete brez duhovna umreti? Vi nočete k sebi služabnika Božjega?«

»Nikdar, nikdar!« kriči oni in njegov glas je donel po izbi, kakor glas obupanega. Molče leže zopet na posteljo in zapre oči.

Zopet nova skrb za pobožnega Konrada. Da bi umrl Bojec, ne da bi se izpovedal, ko je vendar veliko gresil, (če že družega ne, saj je vendar njega osleparil)? — Skrivaj pošlje po modrega in razsodnega duhovnika. Ta pride in prijazno nagovarja in pregovarja zastarane grešnika.

Toda, vse zaman! Bolnik zmajuje z glavo, često pa niti ne odgovarja na razna vprašanja. Tudi prošnja skrbne soproge Konradove je bila bob v steno. »To ne sme vedeti nikdo, kar sem jaz vse zadolžil!« je rekel.

Kaj so hoteli pobožni ljudje? Molili so in ga priporočali Božjemu usmiljenju.

In to je pomagalo! Ko je trpel največje bolečine, je nenadoma zaklical: »Konrad, morda bi bilo pa vendar dobro spraviti se z Bogom?«

Takoj so mu željo izpolnili. — Spovedal se je skesano; potem je pa še povedal in naročil Konradu, naj izroči šestnajstim družinam od premoženja osemindvajset tisoč goldinarjev, ker to si je pridobil po nepoštenem potu. — Ob polnoči je umrl, previden s sv. zakramenti.

Lepo premoženje je imel sedaj Konrad, a vendar je ostal i sedaj pošten in pobožen. Vestno je izročil določeno svoto denarja obubožanim družinam.

Podoba iz življenja.

(Dalje.)

Povračilo.

Slabe volje sedi zvečer gospodar Jože s svojo soprogo. Jeznega obraza pogleduje prvi žalostno ženo. Pol ure molčita in nobeden ne zine besede.

»Torej to imam od tega«, začne naposled gospodar, »vso gotovino sem žrtvoval, ker sem pomagal temu pobalinu. Šest sto trdih tolarjev sem moral zanj šteti, da se bi še ne zapletel v sodnijske sitnosti. Pa naj mi le še jedenkrat pride v hišo. — in tu pograbi ves besen težko palico.

»Za božjo voljo«, joka žena, »brata pa vendar ne bodeš pretepal!«

»Moje hiše ne zapusti več živ«, kriči in kolne. — Mlada žena si pa ihtec zakrije obraz.

Jeza moževa je bila opravičena. Pred štirimi leti si je njegov brat Jakob omislil lastno domačijo, in on mu je pri tem gmotno pomagal, in kjer si je oni kaj izposodil, se je on imenoval poroka. Brat je pa šel — žal bolj rakovo pot, kakor naprej. Ko je pa prišel čas, da bi dolge poplačal, je mogel komaj polovico, in upniki so prišli nad poroka, kateri je moral položiti šest stotakov.

Od tedaj je živel vedno v največji jezi in gledal samo na to, kako bi se maščeval.

Bilo je sredi decembra. V sobi je bilo vse tiho, kar zavpije žena na ves glas; na pragu je stal brat njenega moža. Par trenutkov je bil gospodar Jožef, kakor bi ga zadel mrtvoud, nato pa plane po konci in drvi s kletvijo v ustih proti lastnemu bratu. »Jožef, odpusti, usliši me!« zakliče brat Jakob. Tudi žena prosi moža za božjo voljo, — pa zaman. On pograbi sekuro in mahne proti bratu. »Jože, Jože, odpusti mi!« zakliče žena in prime moža za roko.

»Bodite zdravi — za vedno!« se začuje Jakobov glas, in z naglimi koraki zapusti hišo lastnega brata. Ni ga bilo od nikoder več. —

Več let je že preteklo. Jeza Jožefova se je polagoma ohladila, in dobre letine so sčasoma nadomestile to, kar je zgubil zavoljo brata. V istem času so tam delali tudi železnico, in Jožef je prodal kos svojega zemljišča za lep denar.

Popoldne je. Jožef in žena sta pregledavala polje. V tem hipu pa začuje žena klic na pomaganje. Oče po-

gleda tja, in lasje se mu ježijo od strahu. Na železničnem tiru se igra stiriiletna hčerka, ki ni zapazila prevelike nevarnosti, kajti lokomotiva je bila že tako blizu, da že ni bilo skoro več pomagati mogoče. Žena, ki je hitela tja, bi bila gotovo prepozno prišla.

Ravno takrat hiti neki mož po cesti. S stinim skokom na tir in zopet nazaj, — je rešil otroka. Bil je že najekrajni čas. Vsa zasopla je prihitela mati, da bi se tujeu zahvalila, toda ona ostrmi in gleda nepremično resitelja otroka.

»Je-li to tvoj otrok, Neža?«

»Jakob, si li res ti?« je šepetala žena presenečena, in ona ga je prišla za roko, da bi ga peljala v hišo. Sedaj je tudi Jožef sem prihitel.

»Odpusti Jožef«, mu nasproti zakliče, »prišel sem, da poravnam, kar sem ti dolžan.« Toda Jožef ga ne pusti dalje govoriti. »Odpusti mi ti, ker sem te tako zalil. Kar sem po tebi zgubil je malo, — kar si mi pa ti ohranil, za to te more le Bog poplačati.«

Razne novice.

(Rodoljub*) se vedno pokaže vrednega sina svojega očeta, »Slov. Naroda«. V vsaki številki nakopiči celo grnado lažij in jih potem malo z lepimi besedami tabeljene meče na katoliško stranko. Seveda se pri tem čisto opeče, ker ljudje le niso tako neumni, da bi vse kar od kraja verjeli, ampak pogledajo tudi v naše liste in potem vidijo, kje je resnica. Sicer se nam vedno zdi njegovo bojevanje kakor vedenje fantiča, ki še vedno platno prodaja in zmerja mimoidoče ljudi. Kakor hitro se mu pa zagrozi, steče v vežo za materino krilo. Ljudje tudi »Rodoljuba« ne marajo več brati, ker take neslanosti prodaja. Med drugimi pravi tudi: »Dandanes preti socijalizem v Evropi, a ta nevarnost se ne bode dala odstraniti kar z lepimi besedami, tudi vera dosti ne pomaga; i. t. d.« Seveda, če se kdo vere tako drži, kakor gospodje pri »Narodu«, taka vera se ne pomaga, to je prav gotovo. Toda živa vera, trdna vera, ki se kaže tudi v javnem krščanskem življenju, ta zamore socijalizmu zastaviti pot; kajti taki ljudje ne bodo gledali na napake oznanjevalcev vere, ker vedo, da so tudi ljudje, ampak na vsebino in ukaze vere, katero oznanjujejo.

(Iz Trsta ekoli Gorice na Sv. Goro.) Iz Trsta se nam poroča: Omenili ste že, da je »delavsko podporno društvo v Trstu« priredilo izlet v Gorico in na Sv. Goro. Izleta se je vdeležilo kakih 500 članov. V Gorici so jih na kolodvoru pričakovali — redarji, ki so jim naznanili, da jim sprevod skozi Gorico ni dovoljen, ter da morajo iti po stranskem potu okoli Gorice na Sv. Goro. Tako so morali iti za gradom po živinskem trgu, ako so hoteli priti na goro. Britko je na domačih tleh doživeti tako ponižanje in to je mogoče samo Slovencem na slovenski zemlji. Nadejati se je, da se bo pravočasno o tem spregovorilo na pristojnem mestu. — Na Sv. Gori opravil je

sv. mašo č. g. Lilek, ki je tudi pozdravil dole društvenike v lepem govoru. Veselica v Solkanu popoldne je bila prav živahna. Zvečer so se zopet po isti poti okoli Gorice vrnili na kolodvor ter odpeljali proti Trstu.

(Izpred sodišča.) Dne 17. sep. sta bila pri sodišču v Ljubljani obsojena socialna demokrata krojač Franc Zeleznikar, in klepar Ign. Mihevc, in sicer Zeleznikar na 7 dni zapora, poostrenega z jednim postom, Mihevc pa na 24 ur. Tožil ju je odvetniški koncipijent dr. Janko Brejč, ker sta ga z razžaljivimi besedami napadla na znanem socialističnem shodu v kazini. — Resnica o dogodkih na famoznem shodu gre torej na dan!

(Zasaženi cerkveni tat.) Iz Zagorja na Notranjskem: V noči od 18. do 19. septembra okrog 11. ure prijel je cerkvenik v Zagorju na Notranjskem zrelega, že čez 60 let starega tatu. Fantini, ki imajo oskrbovati vasko ponočno stražo, zapazili so v vikarijatski cerkvi luč, v zakristiji. Pristopivši bližje, zapazili so neznanega človeka, ki je s prižgano svečo v roki odpiral predale v zakristiji, kjer je cerkvena obleka in druge stvari. Jeden fantov je ostal pri oknu, drugi je šel pod kor opazovat tatu, kaj bo delal. Tat je vzel svečo z velikega oltarja, jo prižgal in z njo šel k skrinjici pri materi Božji, kjer je tolkel in poskušal skrinjico odpreti; od tam je šel k skrinjici, ki je pri Kristusu poleg velikega oltarja; tam je izločil iz torbe več ključev, dlet in družega orodja ter tudi tu poskušal svoj posel. Hodil je pokrit po cerkvi s svečo v roki prav prihujeno po pratih. Hitro pokliče neki fant cerkvenika in ta z drugimi možaki vred hoče v cerkev in jo najde odprto; tat je s ključem odprl cerkvena vrata in ključ pustil v vratih. Ko je cerkvenik nad njim zakričal, kaj tukaj dela, ugasne tat luč in se skrije pod klop pri velikem oltarju. Tu ga zgrabijo in v farovž pripeljejo ter ga trdo varujejo. Gospod vikar pošlje v St. Peter po zandarmer. Tat je imel pri sebi čez 30 raznih ključev, okrog 5 gld. drobiža, prazno vrečo in velike klešče. Zandarma ga vkleneta in seboj v St. Peter odvedeta. Delal se je tat pijanega, govoril je, kakor taki znajo, delal se je čisto nedolžnega, rekel je, da je našel cerkev odprto, kar pa ni res. Pred kacimi dvema urami je bil v bližnji krčmi. Po vsem se sme soditi, da je stari cerkveni tat, da je ud tiste tatinske bande, ki je neki tam okrog Kastuve ali okrog Reke doma, ki se klati po Istri, po Notranjskem in po Krasu ter najraje krađe po cerkvah, kakor slišimo vedno tožiti.

(Čudež v Lurdu.) V začetku septembra zgodil so se zopet čudeži na milostnem kraju po priprošnji Matere Božje. Tri- do štiriletno dete, ki se ni hodilo in je bilo popolnoma hromo, je pred duplino Matere Božje shodilo. Nepopisno veselje se je polastilo množice in med petjem svetih pesem so spremili dete k uradu, kjer vsak čudež preiščejo in potrdijo.

(Potresni vlak), ki je vozil ob času katastrofe mej Ljubljano in Bledom, in je nesrečnim ljubljanskim prebivalcem mnogo koristil, preneha voziti s 1. oktobrom.

(S Štajerskega.) V Mozirju zidajo novo solo. — V mariborsko duhovnico je letos vsprejetih 23 gospodov, 2 v tretje leto, 1 v drugo in 20 v prvo leto.

(Lov in — zajci.) Z Notranjskega se nam poroča 17. t. m.: Gospod vrednik, zopet so tu! — Kdo? — I kdo! — Zajci pa lov! — Kar mrgoli jih, — zajcev namreč, lovcev ne, zato so pa tudi tako drzni ti dolgouhi ostrozobi. Zdaj bi jaz rad videl tiste ljubljanske in sploh kranjske »Narodove« liberalce — zunaj, da bi v »praksi« pokazali, koliko so jim mar interesi našega kmeta in poljedelca! Poljski in sadni pridelki šli bodo to jesen in zimo zopet pod zobe zajcem, mestu da bi se naša mogočna lovsko-liberalna gospoda potrudila v hrib in log s puško v roki potrebit nekoliko to požrešno živalčad! Kar nam gosenice, miši, bramorji ne požró, pomagajo še zajci! A kaj, kmet, si misli »Narodov« generalstab.

(Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji.) Gospodje: Jožef Gregorič, kapelan pri Sv. Trojici, gre kot župni upravitelj na Vrh pri Idriji; Anton Jemec iz Suhorja kot župni upravitelj v Podlipo; Matija Novak iz Semiča kot župni upravitelj na Poljanico; Alojzij Šarec iz Planine kot kurat na Suhorje in Francišek Traven je postal v Dobropoljah prvi kapelan. — Novo sta postavljena gospoda Viljem Mlejnik kot kapelan v Starem Trgu pri Kočevju in Viljem Paulus kot kapelan v Planini.

(Zanimiva sodnijska obravnava) vršila se je dne 27. m. m. pri tukajšem deželnem kot vsklicnem sodišču. Na zatožni klopi so bili naslednji cirkniski občinski odborniki in podžupani, in sicer: Janez Oblak iz Grahovega, Franc Remžgar iz Zerovice, Franc Zagorja, poštar v Cerknici, Anton de Schiava iz Cerknice, Andrej Hren iz Cerknice, Franc Prudič iz Cerknice, Matija Krajo iz Grahovega, Josip Milavc iz Cerknice, Franc Premrov iz Martinjaka, Josip Sigmund iz Zerovice, Janez Žitnik iz Cerknice, Alojzij Pogačnik, župan v Cerknici, Fr. Šerko iz Cerknice, Jernej Trebar iz Cerknice, Matovž Završnik iz Cerknice in Matija Herbljan iz Zerovnice — vsi pristali liberalne narodne stranke. Le-ti skovali so dne 26. maja l. l. ovadbo na prevzv. knezskofoja proti cerkniskemu kapelanu g. Francišku Pešecu. V tej ovadbi so mej drugim gosp. Pešeca dolžili, da je povodom cerkniskih občinskih volitev zažugal materam, da njihovih otrok ne bode pripustil k prvemu sv. obhajilu, če zadevni očetje ne volijo s katoliško stranko. Ovadbo je podpisalo uvodom navedenih 16 junakov. Da je pa cela ovadba dobila še bolj slovesno lice, podpisali so se kot »predstojništvo občine Cerknica« in pritisnili še občinski pečat. — Radi te žaljive, kar z lepa izmišljene nesramne obdolžitve tožil je gospod Francišek Pešec vse, ki so ovadbo podpisali bili, radi prestopka zoper varnost časti. Pri c. kr. okr. sodišču v Cerknici bili so vsi obtoženci oproščeni, češ, da sicer niso mogli dokazati resnice svoje obdolžitve, da so pa ravnali v dobri veri, ker se je po Cerknici res nekaj takega govorilo. — Zoper to razsodbo vložil je gosp. Pešec vsklic in 27. sept. vršila se je o tem vsklicna razprava pri deželnem sodišču. Predsedoval je gosp. dež. sod. nadsvetnik Levičnik, tožitelja je zastopal g. dr. Ivan Šustersi, tožence pa je zagovarjal g. dr. K. Treo iz Postojine. Sodišče je vsklicu g. Frana Pešeca popolno ugodilo in vse obtožence

obsodilo na globe, kojih skupna svota znaša 475 gid. — za slučaj neiztirljivosti pa na primerni zapor od 5 do 8 dni. Tudi morajo vsi obtoženci nerazdeljno plačati vse stroške. — S tem prejeli so cerkniški mogotci zasluženou zaušnico, gosp. Pešec pa je dobil pravično zadostilo.

(Tiger je popadel) dne 12. septembra na kolodvoru v Celji nekega delavca, kateri se je kletki tigrovi preveč približal in sicer za obraz. Omenjeni delavec hotel si je namreč tigra, ki je ravno došel po železnici, ogledati, kar ga zagrabi tiger s tace za obraz in ga vleče k sebi, tako, da je delavec že čutil vročo sapo divje zveri. Na njegov krik so prisli železniški delavci in ga komaj tigru iztrgali. Delavcu je odtrgano jedno uho in po obrazu je grozovito razmesarjen. Zgrudil se je brezvesten.

(V zadnji vojski) l. 1870 med Francozi in Nemci so domoljubne gospe mesta Kohan sklenile, poslati vsakemu vojaku na bojnem polju, ki je bil iz mesta doma, zavoj vsakovrstnih stvari, kakor tabak, cigare, sladkor, milo i. t. d. Mnogo vojakov se je pismeno zahvalilo, le jeden vojak je pisal: »Vse je bilo dobro razun onega rujavega mila, ker potem postane človek se bolj rujav.« Neka dobra gospa je priložila namreč njegovemu zavoju kosček čokolade in priprosti vojak je mislil, da je milo in se je s čokolado umival.

(Gosenice ustavile so vlak.) Okoli Novega Sada na Českem je letos po zelnikih jako mnogo gosenic. Te gosenice pa tudi potujejo in na tem popotvanju so prišle čez železnično progo. Prišel je vlak, pomečkal nekaj tisočev gosenic, a moral se je ustaviti, da ne bi vsled namazanega tira vlak skočil s tira. Posebno je to nevarno, kjer svet visi, in tam morajo zdaj že nekaj tednov vedno z drobnim peskom posipati.

(Otrežje.) Mat, iztepite mi prah bolje iz hlač, gospod učitelj se v šoli pritožuje, kadar me pretepa.

(Kmetič): »Prosim dajte mi vozni listek za tja in nazaj.« Uradnik: »Kam pa se hočete peljati?« Kmetič: »K svaku.« Uradnik: »Kje pa stanuje vaš svak?« Kmetič: »Kaj vam to mari, dajte mi vozni listek, pa je, nimam časa.«

(Sednik): »Pa sem vam rekel, da se koj pod moje ime podpišite, pa greste, in podpišete svoje ime prav na robu.« Kmetič: »Ja, gospod, jaz se nisem upal tako blizu k vam.«

 Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 17. oktobra 1895 zvečer.

Zahvala.

Slavna Graška zavarovalnica proti požaru izplačala mi je dne 21. septembra vso zavarovano svoto, zato je jo priporočim vsakomur ter se jej javno zahvalim.

Tomačevo, dne 30. septembra 1895.

Fran Plevnik.

Loterijske srečke.

Dunaj, 21. septembra:	64.	76.	34.	61.	20
Graec, 21. septembra:	6.	8.	11.	35.	65.
Line, 28. septembra:	24.	83.	73.	2	20.
Trst, 28. septembra:	83.	79.	36.	21.	20

Tržne cene v Ljubljani

25. septembra.

	gl.	kr.		kr.
Phenica, m. st.	7	50	Špeh povejen, kgr.	— 66
Reč.	6	80	Sarovo maslo.	— 72
Jedmen.	6	80	Jajen, jedne	— 3
Oves.	6	50	Mleko, liter	— 10
Ajda.	6	80	Goveje meso, kgr.	— 64
Proso.	7	—	Telečje	— 70
Koruz.	7	50	Svinjeko	— 66
Krompir.	3	05	Koltrunovo	— 36
Leča, hktl.	12	—	Pišanec	— 45
Grah.	10	—	Goleb	— 16
Fikol.	12	—	Seno, 100 kgr.	2 05
Maalo, kgr.	—	94	Slama.	2 14
Mast.	—	66	Drva trda, 4 kab. mir.	3 20
Špeh svel.	—	62	„ mehka.	5 29

Pozor!

Svarilo!

Varujte se,

da ne bote opeharjeni pri nakupu sladne kave. Dobičkaheljni ljudje se vedno ponarejajo Kathreinerjevo kavo, zato ne jemljite drugih ko bele izvorne zavoje z napisom

„Kathreiner“.

Kathreiner-Kneippova sladna kava je edina zdrava in okusna primes k bobovi kavi, natorni pridelek v celih zrnih; vsaka škodljiva primes je izključena.

6-6 244

Službo lée

izvrstna kuharica

katera je tudi dobro izurjena v vseh domačih hišnih opravilih. — Več poizve se pri upravniku. 284 1-1

Na Najvišje povelje Nj. c in kr. apostolskega veličastva. Bogato oskrbljena po c. kr. ravnateljstvu loterijskih dohodkov zajamčena

XXX. državna loterija

za skupne vojaške dobrodelne namene.

3135 dobitkov v skupnem znesku 170.000 gid. in sicer: 1 glavni dobitok s 60.000 gid. z dvema predobitkoma in dvema podobitkoma a 500 gid., 1 glavni dobitok s 30.000 gid. z 1 predobitkom in 1 podobitkom po 250 gid., 2 dobitka po 10.000 gid., 10 dobitkov po 1000 gid., 15 dobitkov po 500 gid., 100 dobitkov po 100 gid., naposled serijski dobitki v skupnem znesku 30.000 gid. — Zrehanje se bo vršilo nepreklčno dne 19. decembra 1895. — Srečka stane 2 gid. avstr. valj.

Podrobnosti določila ima igralni načrt, ki se dobiva brezplačno s srečkami pri oddelku za državno loterijo Dunaj. I. Riemergasse 7, II. Stock, im Jakobshofe, kakor tudi po mnogih prodajalnicah. — Srečke se pošiljajo poštne proste.

Na Dunaju, v septembru 1895. 285 6-1

C. kr. ravnateljstvo loterijskih dohodkov, oddelak državne loterije.

Vsi stroji za kmetijstvo, vinarstvo in moštarstvo!

IG. HELLER, Dunaj,
2/2 Praterstrasse 49. 225 11

VIII. zvezek: **POVESTI** Andrej Kalan

izšel je ravnokar ter se dobiva komad
20 kr., po pošti 23 kr. v Katoliški
Bukvarni in Tiskarni v Ljubljani.
— Tudi III. in IV. zvezek sta še v zalogi.

Dobiva se najceneje v podpisani lekarni, ako se naroča
po pošti.

Najboljše kakovosti, blago-
dejen, oživljuječ, krepljen in zlasti
sredstvo za vzbujanje teka je

Marijacejski liker

1 stekl. 20 kr., 6 stekl. 1 gld.
3 ducate steklenic 4 gld. 80 kr.

Nadalje za želodec:

Kapljice za želodec. — Steklenica 20 kr., 6 steklenic
1 gld., 3 ducate 4 gld. 80 kr.
Odvajalne ali čistilne krogljice čistijo želodec pri za-
bujanju, skaznem želodci. — Skatulja 21 kr., jeden zavojček
s 6 skatulkami velja 1 gld. 5 kr.

Za preša:

Zeliščni sok ali prni sirop za odraslene in otroke;
raztvorja sliz in lajša bolečine, n. pr. pri kašlju. — Stekle-
nica 56 kr., 6 steklenic 2 gld. 50 kr.

Za trganje:

Protinski cvet (Gichtgeist) lajša in preganja bolečine v
križu, nogah in rokah. — Steklenica 50 kr., 6 steklenic
2 gld. 25 kr.

Vsa ta našeta in vsa druga zdravilna sredstva so
dostopna v

lekarni

Ubalda pl. Trnkoczyja

v Ljubljani kraven rotovža

in se vsak dan s prvo pošto razpošiljajo. 252 24-9

14 Alojzij Vodnik, 228
kamenaraki mojster Ljubljana
Koledvorske ulice 33 in 34
priporoča največjo zalogo na
Kranjskem: Grobne spome-
nike od gld. 10 naprej, stro-
jarake ploče od gld. 20 na-
prej, ploče za pohištvo iz raz-
nih mramorjev, mramor-mo-
zaike za tisk po cerkvah, va-
zah in lepe šmirgelosement-
ploče od gld. 2 m² naprej.

Ova učenca

282 1 sprejme takoj
v kovaško obrt
v Ljubljani, Kurja vas
st. 2, pri dol. mitnici.

3 zlate
15 srebrnih
kolajn.
12 častnih in
priznatih
diplom.

250 3
Franc Iv. Kwizda.

Kwizdov

korneuburski živinoređilni
prašek,

dijetično sredstvo za konje in ovčad.

Z najugodnejšim vspehom rabi se že nad
40 let v vseh večjih hlevih proti pomanj-
kanju slasti, slabemu prebavljenju, v zbolj-
šanje uskusnejšega in izdatnejšega mleka.

Škatlja velja 70 kr., pol škatlje
35 kr.

Pazi naj se na
varstveno znamko
in zahteva se
Kwizdov
Korneuburski
živinored. prašek.

Glavna zaloga
Okrožna lekarna
Korneuburg pri Dunaju.

331 20-7 II.

Kr. rumeneti dvorni
zaloznik.

Dobiva se v
vseh
lekarnah in
drogerijskih
predajal-
nicah avstro-
ogorskih.

Zaradi potresa snižane cene!

Luka Vilhar

urar v Ljubljani, Vodnikove ulice, pri
250 3
mesarskem mostu

prodaja kakor bi bila

„Razpredaja“

Napriločnostnejša prilika za nakupovanje finih zlatih,
srebrnih in nikelnastih žepnih ur, stenskih in ur
z nihalom, budilnic, verižic itd. 507 12-1

Vsa, tudi najtežavnejša popravila izvršujejo se na-
tančno in z jamčeno dobro po niski ceni.

Najboljša, izredno okusna je
župnika Kneipp-a sladna kava

OOHRANNA-ZNÁMKA

v rdečih štirioglatih
zavitkih s sliko žup-
nika Kneippa.

Oelzova kava

v rdečih okroglih
zavitkih. 24-19

Vsaka posebej po-
rabljena ali pomešana
namešča popolnem
navadno zrnatu kavo.

Dobivata se v vsaki
boljši prodajalnici.

Kjer ni zaloga,
pošlje jo izdelovatelj
(Oelz v Bregenzu) po
pošti v zavojih po

4 1/2 kilograma za gld 2 10.

639 24-24

CENIK vin vipavske in istrske vinarske zadruge.

V skladišču v Šiški št. 9 nad 56 litrov: V pivnici (na drobno) na Bregu št. 1: liter

223 (24—14)		hektoliter	Vipavski vrhovec . . po gld.	—36
Vipavsko belo I.	po gld.	24— do 25—	" novo	—36 do —40
" II.	"	23— " 23 50	Vipavski Rulandec	—52
Vipavski Rulandec, desert	"	37—	" Rizling	—48
" Rizling	"	30—	" Sipa	—53
" Sipa	"	37—	" Burgundec	—
" Vrhovec	"	31-50	" Vrhpoljec butelj	—70
Istraki teran, stari	"	16—	Istraki teran, stari	—32
" novi	"	18—	" novi	—32
Istrasko belo	"	19—	Istrasko belo	—32
Istraki Refoškati	"	35—	Istraki Refoškati	—50
" Refoško 100 but.	"	90—	" Refoško buteljka	1-20

Zadrugi razpošiljati vzorce in vina direktno.

Vizitnice

in koverta

природе

Katol. Tiskarna

Nad 50 let pripoznano za najboljše umivalno milo.

**Pravo samo z gorenjim otiskom.
Pred ponarejenim se svari.**

Največji izbor

Delavnica kleparskih, ključarskih,

ANTON BELEC

Št. Vid nad Ljubljano

izdeluje ter ima v zalogi

cerkvene svetilnice ali stalnice

220 15 dve po 194 5-5
iz kositarja 12, 15, 18, 30 gld., iz medenine 22,
34, 38, 32 gld., iz topaka 40, 50 gld.,

obhajilne svetilnice

iz kositarja po 2 gld., iz medenine po 5, 8,
10 gld.

pušice z zvončki

na pobiranje miloščine, iz kositarja po 1.50 gld.
iz medenine 5 gld.

štedilna železna ognjišča

vsa belezna in tudi raka se vidiati.

!!Pokrivanje zvonikov!!

Barvanje zvonikov

— napeljevanje strešnih žlebov in strelovodov. —

Razne željezne ograje, vrata, mrežja za pokopališta itd.

Kovlino - tiskarskih, stavbenih in galanterijskih del

Herbapny-jev podfosfernasto-kiell
apneno-železni sirup

Ta te 25 let s največjim uspehom rabljeni, od mnogih zdravnikov najboljše priporočani in priporočani prvi sirup rastopljive soli, upokojuje kašelj, pomanjšuje pót, daje slast do jedi, pospešuje prebavljanje in redilnost, tako jači in krepi. Železo, ki je v sirupu v lahko ki privajajoči obliki, je jako koristno za naraščanje krvi, rastopljive fosforne-apnene soli, ki so v njem, pa posebno pri slabotnih otrocih pospešujejo naraščanje kosti. Cena steklenice Herbašnjivega apnenno-železnega sirupa je 1 gld. 25 kr., po poti 20 kr. več za ravljanje. (Polevniških steklenic nli 196 20-25)

Svarilo! Svarimo pred ponedeljnimi, ki se pojavljajo pod enakimi ali podobnimi imi, a so vendar po svoji sestavi in svojem učinku popolnoma različni od našega originalnega 22 let obstoječega podfosforasto kislega apnenčastolomnega stena. Zadržati na

te soraj vselej izrečno Herbarij-jev apnenč-šelesni
sirup. Paxi naj se tudi na to, da je kraven stoječa
oblastveno protokolirana varstvena znamka na
vsaki steklenici in prosimo, ne dajte se zapeljati
niti s nižjo ceno, niti s drugimi pretevezami, da bi
kupili kake ponaredbe! 627 28-20

Osrednja razpoložljivost za provinčije: na Dunaju, lekarna „zur Barmherzigkeit“ Neubau, Kaiserstrasse 75. Prodajajo ga gg.: lekarništji: V Ljubljani J. Svoboda, G. Piccoli. Ubald pl. Trnkóczy, W. Mayr; dalje ga prodajajo v Celju: J. Kupferschmid, Baumbachovi dediči; na Reki: J. Gmeiner, G. Prodám, A. Schindler, A. Mizsam, lekarništ. F. Prodám, M. Mizsam, drog.; v Brezjah: A. Ruppert; na Sovodjem (Gmünd): E. Mäller; v Celovcu: P. Hauser, P. Birnbacher, J. Kommetter, A. Egger; v Novem mestu: A. pl. Sladovnik; v St. Vidu: A. Reichel; na Trbižu: A. Siegl; v Trstu: E. Zanetti, A. Sottina, B. Bisioletto, J. Seravalle, E. v. Lentenburg, P. Prendini, M. Ravasini; v Belljaku: F. Scholz, dr. E. Kumpf; v Crnomlju: J. Blažek; v Velikovem: J. Jobst; v Wolfstbergu: J. Hath.